

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Alina Kamińska
Sędziowie	SSA Halina Czaban SSA Brandeta Hryniewicka (spr.)
Protokolant	Agnieszka Rezanow-Stöcker

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku – Janusza Kordulskiego

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2013 r.

sprawy **K. M. (1) s. S.** i **P. P. (1) s. A.**

oskarżonych z art. 280 § 2 kk, art. 280 § 1 kk, art. 288 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 18 lipca 2013 r. sygn. akt III K 40/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelacje za oczywiście bezzasadne;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. S. oraz adw. P. M. kwoty po 738 zł, w tym kwoty po 138 zł podatku VAT, tytułem kosztów obrony z urzędu za postępowanie odwoławcze;

III. zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

K. M. (1) i P. P. (1) zostali oskarżeni o to, że:

I. W dniu 20 grudnia 2012 r. w B. w mieszkaniu nr (...) przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu celu osiągnięcia korzyści majątkowej dokonali rozboju na osobie J. D. (1), w ten sposób, że po uprzednim doprowadzeniu pokrzywdzonego do stanu bezbronności poprzez przyduśnienie ciałem, uderzaniem pięściami po głowie oraz grożeniem użyciem noża i kija bejsbolowego, zabrali w celu przywłaszczenia komputer marki (...) wartości 1800 zł, czarną kurtkę z kapturem wartości 200 zł wraz z portfelem koloru czarnego z zawartością pieniędzy w kwocie 1300 zł, klucze do mieszkania i samochodu marki O., rękawiczki skórzane wartości 80 zł, przy czym pokrzywdzony

doznał obrażeń ciała w postaci złamania V, VI, VII, VIII, IX i X żebra po stronie prawej z prawostronną odma płucnową, urazu głowy ze złamaniem nosa

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k.

II. W dniu 17 grudnia 2012 roku w B. w mieszkaniu nr. (...) przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą w celu osiągnięcia korzyści majątkowej po uprzednim wyważeniu drzwi do mieszkania, dokonali rozboju na osobie A. B. (1), w ten sposób, że po uprzednim doprowadzeniu pokrzywdzonego do stanu bezbronności poprzez kopnięcie w klatkę piersiową, bicie pięściami po głowie i zakrywanie twarzy poduszką, zabrali w celu przywłaszczenia dekodera telewizji naziemnej marki M. o wartości 100 zł, odtwarzacz(...)marki D. o wartości 200 zł, telefon komórkowy marki N. (...) nr. I. (...) wraz z kartą sim sieci O. o wartości 50 zł, portfel koloru jasnobrązowego o wartości 20 zł z zawartością dowodu osobistego i legitymacji emeryta, pieniądze w kwocie 100 zł i telewizor marki F. (...) cale o wartości 500 zł,

tj. o czyn art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k.

III. W dniu 18 grudnia 2012 roku w B. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu, poprzez kopanie w drzwi wejściowe w/w mieszkania spowodowali ich uszkodzenie w postaci wgniecenia i zdeformowania, powodując tym samym straty w wysokości 1700 na szkodę Z. B. (1)

tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k.

IV. W dniu 20 grudnia 2012 roku w B. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu, poprzez kopanie w drzwi wejściowe w/w mieszkania spowodowali ich uszkodzenie w postaci uszkodzenia klamki i zamka listwowego wielobolcowego, powodując tym samym straty w wysokości 500 na szkodę S. K.

tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 18 lipca 2013r. oskarżonych K. M. (1) i P. P. (1) uznał za winnych popełnienia czynu opisanego w pkt. I i za to:

oskarżonego K. M. (1) na mocy art. 280 § 2 k.k. skazał na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, a oskarżonego P. P. (1) na mocy art. 280 § 2 k.k. skazał na karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności.

II. Oskarżonych K. M. (1) i P. P. (1) uznał za winnych tego, że w dniu 17 grudnia 2012 roku w B. w mieszkaniu nr. (...), przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą w celu osiągnięcia korzyści majątkowej po uprzednim wyważeniu drzwi do mieszkania, dokonali rozboju na osobie A. B. (1), w ten sposób, że po uprzednim doprowadzeniu pokrzywdzonego do stanu bezbronności poprzez kopnięcie w klatkę piersiową, bicie pięściami po głowie i zakrywanie twarzy poduszką, dokonali zaboru w celu przywłaszczenia dekodera telewizji naziemnej marki M. o wartości 100 zł, odtwarzacza(...) marki D. o wartości 200 zł, telefonu komórkowego marki N. (...) nr. I. (...) wraz z kartą sim sieci O. o wartości 50 zł, portfela koloru jasnobrązowego o wartości 20 zł, pieniędzy w kwocie 100 zł i telewizora marki F. (...) cale o wartości 500 zł, a ponadto wagi łazienkowej o wartości 50 zł, wiatraka o wartości 50 zł oraz saszetki koloru czarnego o wartości 50 zł, tj. czynu art. 280 § 1 k.k. i za to:

1/ oskarżonego K. M. (1) na mocy art. 280 § 1 k.k. skazał na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

2/ oskarżonego P. P. (1) na mocy art. 280 § 1 k.k. skazał na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności.

III. Oskarżonych K. M. (1) i P. P. (1) uznał za winnych popełnienia czynów opisanych pkt. III i IV i za to na mocy art. 288 § 1 k.k. skazał ich, a na mocy art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył im kary:

1/ oskarżonemu K. M. (1) karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, 2/ oskarżonemu P. P. (1) karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

Na mocy art. 91 § 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonym kary łączne:

1/ oskarżonemu K. M. (1) 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności,

2/ oskarżonemu P. P. (1) 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności.

Na mocy art. 63§1 kk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył:

oskarżonemu K. M. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 21 grudnia 2012r. do dnia 18 lipca 2013r.

Na mocy art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonych K. M. (1) i P. P. (1) obowiązek naprawienia szkody poprzez wpłacenie na rzecz pokrzywdzonego S. K. kwot po 250 (dwieście pięćdziesiąt) złotych od każdego z nich.

Na mocy art. 230 § 2 k.p.k. nakazał zwrócić:

1/ J. D. (1) dowody rzeczowe opisane w wykazie dowodów rzeczowych na k. 417 poz. 7, 8-20, 45,

2/ K. M. (1) dowody rzeczowe opisane w wykazie dowodów rzeczowych na k. 417 poz. 21-31, 70-73,

3/ P. P. (1) dowody rzeczowe opisane w wykazie dowodów na k. 417 poz. 33, 34, 35, 39, 41, 66-69,

Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. S. kwotę 1500 zł (tysiąc pięćset złotych) oraz 23% podatku VAT od wyżej wymienionej kwoty tytułem kosztów obrony z urzędu.

Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. M. kwotę 1500 zł (tysiąc pięćset złotych) oraz 23% podatku VAT od wyżej wymienionej kwoty tytułem kosztów obrony z urzędu.

Zwolnił oskarżonych K. M. (1) i P. P. (1) od kosztów sądowych.

Apelacje od powyższego wyroku wywiedli obrońcy oskarżonych.

Obrońca oskarżonego P. P. (1) zaskarżając wyrok w pkt. I w całości, a w pkt. II i III co do kary zarzuciła mu:

- w zakresie czynu z pkt. I

l/błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, który miał wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia polegający na przyjęciu, iż oskarżony P. P. (1) w trakcie zdarzenia z dnia 20.12.2012 r. przy ul. (...) w mieszkaniu pokrzywdzonego J. D. (1) groził mu użyciem noża i kija bejsbolowego, w sytuacji gdy brak jest materiału dowodowego, który pozwoliłby na przyjęcie takich ustaleń tj.:

a/ odizolowani od siebie już od pierwszych dni postępowania oskarżeni, którzy przyznali się do winy, zaprzeczyli zgodnie, by posługiwali się takimi narzędziami

b/ ze szczegółowego porównania zeznań pokrzywdzonego J. D. (1) i wyjaśnień oskarżonych wynika, że to nie P. P. (1) groził mu nożem

- w zakresie czynów z pkt. II, III i VI

2/rażącą niewspółmierność kar orzeczonych oskarżonemu P. P. (1) wynikająca z nieuwzględnienia przez Sąd I instancji okoliczności przemawiających na jego korzyść, w sytuacji gdy oskarżony ostatecznie przyznał się do zarzucanych mu czynów, wyraził swój żal i skruchę, przeprosił za to co zrobił

Obrońca wniosła o:

1/ uchylenie kary łącznej orzeczonej oskarżonemu

2/ zmianę zaskarżonego wyroku przez:

a/zmianę opisu czynu z pkt I wyroku przez wyeliminowanie z niego tych fragmentów, które wskazują na to, że oskarżeni grozili pokrzywdzonemu użyciem noża i kija bejsbolowego

b/zmianę kwalifikacji czynu z pkt I wyroku poprzez przyjęcie, iż wyczerpuje on znamiona przestępstwa z art. 280§1 kk

c/ i w konsekwencji orzeczenie oskarżonemu za czyn z pkt I kary znacznie łagodniejszej

d/ orzeczenie kar łagodniejszych za przestępstwa przypisane mu w pkt e/ zakwalifikowanie czynu z pkt IV także z art. 288§ 2 kk jako wypadek mniejszej wagi

e/orzeczenie łagodniejszej kary pozbawienia wolności za czyn III i IV

f/orzeczenie nowej kary łącznej na zasadzie pełnej absorpcji

Obrońca oskarżonego K. M. (1) zaskarżając wyrok w części tj. w pkt. I, II, III i VI zarzuciła mu:

I. Naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia, w tym:

-art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i art. 410 k.p.k. polegające na ustaleniu stanu faktycznego wbrew zasadzie swobodnej oceny dowodów poprzez przekroczenie jej granic oraz na naruszeniu procesowej zasady obiektywizmu, poprzez brak rzetelnego rozważenia zebranego w sprawie całokształtu materiału dowodowego, i jego dowolną ocenę, sprowadzającą się do bezzasadnego, nie popartego przekonującą analizą krytyczną, a więc w istocie dowolnego, brania pod uwagę jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, a pominięcie okoliczności przemawiającej na jego korzyść, w tym:

-przyznanie zeznaniom pokrzywdzonego J. D. (1) w całości przymiotu wiarygodności, w sytuacji gdy zeznania te pozostają nielogicznie, niespójne, a także sprzeczne zarówno wewnątrz jak też z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie, w tym przede wszystkim brakiem dowodów rzeczowych pozwalających na przyjęcie, iż w trakcie zdarzenia w dniu 20.12.2012r. doszło do użycia przez oskarżonych wobec J. D. (1) noża oraz kija bejsbolowego w rozumieniu art. 280 § 2 k.k., oraz brakiem wskazania w zeznaniach pozostałych świadków na posiadanie przez oskarżonych tych narzędzi

- odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom złożonym przez oskarżonych, w tym K. M. (1), co do przebiegu zdarzenia objętego zarzutem czynu pkt I aktu oskarżenia w zakresie użycia noża i kija bejsbolowego jako narzędzi niebezpiecznych, w sytuacji gdy wyjaśnienia te były składane w sposób konsekwentny, spójny, logiczny, pozostający zgodnym z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie.

II. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, w tym :

-uznanie, iż oskarżeni, w tym K. M. (1) w dniu 20 grudnia 2012r. posługiwali się nożem i kijem bejsbolowym, doprowadzając J. D. (1) do stanu bezbronności, w sytuacji gdy, zebrany w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje na brak posiadania przez oskarżonych wskazanych przedmiotów, a tym bardziej ich użycia w sposób wyczerpujący hipotezę art. 280§2 k.k., w szczególności wobec zeznań J. D. (1) złożonych w dniu 11.04.2013r., w których nie zostało wskazane aby żądanie pieniędzy było połączone z użyciem wobec niego noża

III. rażąca niewspółmierność kary, w tym wymierzonych za poszczególne czyny kar jednostkowych oraz kary łącznej 5 lat pozbawienia wolności, w sytuacji gdy kara w tym wymiarze pozostaje niewspółmiernie wysoka, a cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonego zostałyby osiągnięte także przy zastosowaniu kary w łagodniejszym wymiarze,

Obrońca wniosła o:

I. zmianę opisu czynu zarzucanego w pkt I aktu oskarżenia i wyeliminowanie z niego sformułowania „w ten sposób, że po uprzednim doprowadzeniu pokrzywdzonego do stanu bezbronności poprzez przyduszanie ciałem, uderzenie pięściami po głowie oraz grożeniem użycia noża i kija bejsbolowego” oraz zmianę kwalifikacji prawnej czynu poprzez przyjęcie popełnienia czynu z art. 280 § 1 k.k. i wymierzenie za ten czyn kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia

I. zmianę pkt II 1 oraz pkt III 1 poprzez wymierzenie oskarżonemu K. M. (1) kary łagodniejszego wymiaru w dolnej granicy ustawowego zagrożenia

III. pkt VI poprzez wymierzenie kary łącznej łagodniejszego wymiaru w dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje wywiedzione przez obrońców oskarżonych są niezasadne i to w stopniu oczywistym.

Odnosząc się do zarzutów, podniesionych w obu apelacjach, a dotyczących rozstrzygnięcia sądu I instancji w zakresie czynu I, stwierdzić należy, że są całkowicie chybione.

Tak bowiem zarzut obrazy prawa procesowego, podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonego K. M. (1), jak i zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, zawarte w apelacjach obrońców obu oskarżonych, w istocie, stanowią polemikę z interpretacją faktów i z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez sąd I instancji. Te zaś, w ocenie Sądu Apelacyjnego, nie budzą wątpliwości i zasługują na pełną aprobatę.

Sąd Okręgowy dokonał właściwej i krytycznej analizy oraz oceny wszystkich przeprowadzonych dowodów, w tym wyjaśnień oskarżonych i zeznań pokrzywdzonego J. D. (1).

Skarżący, kwestionując ustalenia sądu meriti, wskazują, iż zeznania pokrzywdzonego nie do końca są wiarygodne, bo przeczą im wyjaśnienia oskarżonych P. P. (1) i K. M. (1), a także współoskarżonego S. M. w zakresie posiadania przez sprawców rozboju noża oraz kija bejsbolowego i grożenia ich użyciem.

Wbrew wywodom apelujących, nie ma żadnych podstaw by zeznaniom pokrzywdzonego J. D. (1) odmówić wiarygodności tylko z tego powodu, że oskarżeni inaczej przedstawili przebieg zdarzenia.

Fakt, iż żaden z nich, także współoskarżony S. M., nie wspominał o tym, że mieli nóż i kij bejsbolowy nie dowodzi jeszcze, że wersja zdarzenia, zaprezentowana przez pokrzywdzonego, jest niewiarygodna.

Niczym nieuzasadnione jest twierdzenie obrońcy oskarżonego K. M. (1), że J. D. (1) „jako pokrzywdzony pozostaje osobą stronnictwą, zainteresowaną wydaniem wyroku na niekorzyść oskarżonych, w tym K. M. (1)”. Apelujący nie wykazał na czym miałby polegać interes pokrzywdzonego w dodatkowym obciążaniu oskarżonych okolicznościami, które nie zaistniały. Można wyciągnąć, zgoła, odmienny wniosek, że to właśnie oskarżeni są zainteresowani tym, żeby przedstawić swój udział w zdarzeniu w sposób jak najkorzystniejszy, a tym samym maksymalnie ograniczyć zakres swojej odpowiedzialności.

Sąd I instancji, dokonując prawidłowej, zgodnej z regułami określonymi w art. 7 kpk, oceny zeznań pokrzywdzonego, słusznie uznał je za pełnowartościowy dowód w sprawie i w tym miejscu nie zachodzi potrzeba powtarzania jego wywodów. Podkreślić jedynie wypada, że pokrzywdzony, opisując przebieg zdarzenia, konsekwentnie utrzymywał, że jeden ze sprawców miał nóż, a także pałkę i opisał te przedmioty (k. 36-38, k. 332). Fakt zaś, że pokrzywdzony pewnych okoliczności nie pamiętał czy nie był w stanie przedstawić był spowodowany tym, że znajdował się, co sam przyznał (k. 614), w szoku, a także był zapewne wynikiem tego, że przecież od razu został uderzony w twarz, potem był bity i przyduszany.

Wbrew wywodom obrońcy oskarżonego P. P. (1), Sąd Okręgowy dokładnie przedstawił swój tok rozumowania, który doprowadził go do wniosku, że to właśnie oskarżony P. P. (1) był tą osobą, która przyłożyła pokrzywdzonemu nóż do gardła. Mianowicie, pokrzywdzony oświadczył, że mężczyzna, który go pierwszy uderzył, był tym sprawcą, który potem przyłożył mu nóż do gardła. Pierwszy zaś, jak wynika z wyjaśnień S. M., złożonych w śledztwie (k.93, k.146-147, k.171, k.391), uderzył pokrzywdzonego oskarżony P. P. (1). Sąd I instancji trafnie oparł swoje ustalenia faktyczne na wyjaśnieniach S. M. ze śledztwa, bowiem jego wyjaśnienia złożone na rozprawie, a zwłaszcza tłumaczenia dlaczego wcześniej inaczej przedstawiał rolę P. P. (1) w zdarzeniu, są niewiarygodne.

Konkludując, pokrzywdzony J. D. (1) nie miał wątpliwości który z napastników trzymał w ręku nóż i kwestię tę przedstawił w sposób jednoznaczny. Natomiast odnosząc się do kolejności opuszczania przez sprawców mieszkania, zauważyć wypada, że pokrzywdzony w ogóle nie wspominał, iż któryś ze sprawców wrócił potem do mieszkania. Tymczasem oskarżony P. P. (1), co wynika z wyjaśnień S. M. (k.93), wyszedł z mieszkania J. D. (1), a potem sam do niego wrócił i zabrał komputer. Kwestia kolejności opuszczania przez sprawców napadu mieszkania pokrzywdzonego nie jest jednak kwestią decydującą o zakresie ich odpowiedzialności karnej.

Okoliczność, iż obrońca oskarżonego P. P. (1) nie dostrzega i pomija milczeniem fakty niekorzystne z punktu widzenia linii obrony tegoż oskarżonego, jeszcze nie oznacza, że sąd I instancji dokonał dowolnej oceny przeprowadzonych dowodów i poczynił błędne ustalenia w przedmiotowej sprawie.

Bez znaczenia dla oceny zachowania oskarżonych i ustalenia zakresu ich odpowiedzialności jest też, podnoszona przez obrońcę oskarżonego K. M. (1), okoliczność, że nie zabezpieczono dowodów rzeczowych w postaci noża czy też pałki, bo wystarczającym dowodem, pozwalającym na poczynienie ustaleń faktycznych w tej kwestii są zeznania pokrzywdzonego J. D. (1).

Fakt zaś, że oskarżeni zostali w tym samym czasie zatrzymani, jeszcze nie dowodzi, że ich wyjaśnienia, jak podnosi to obrońca oskarżonego, nie mogły zostać uzgodnione.

Wbrew wywodom obrońcy oskarżonego K. M. (1), pokrzywdzony wyraźnie i kategorycznie zeznał, że sprawcy żądali od niego pieniędzy. J. D. (1) oświadczył, że „... w momencie kiedy (sprawca) trzymał mu ten nóż na gardle odezwał się do niego i powiedział: dawaj pieniądze”(k.37). Także z wyjaśnień oskarżonego K. M. (1) wynika, że gdy weszli do mieszkania, któryś z nich krzyknął na początku: „Masz pieniądze?”, a on zapytał też go gdzie ma pieniądze (k.97).

Inaczej też niż przedstawia to obrońca oskarżonego K. M. (1), fakt, iż w mieszkaniu pokrzywdzonego było zgaszone światło, nie podważa poczynionych przezeń spostrzeżeń, bo przecież nóż przyłożono mu w okolicie szyi, a więc miał możliwość jego obserwacji, a nadto sprawcy, jak oświadczył (k.37v), w pokoju córki zapalili światło, więc oczywistym jest, że i w drugim pokoju, w którym się znajdował, nie było aż tak ciemno, że niczego nie widział, zważywszy że jego mieszkanie jest nieduże, dwupokojowe.

Całkowicie bezzasadne są również, podniesione przez obu apelujących, zarzuty rażącej niewspółmierności wymierzonych oskarżonym kar, tak jednostkowych, jak i kar łącznych.

Sąd Okręgowy prawidłowo wymienił i uwzględnił wszystkie okoliczności rzutujące na wymiar kar, słusznie podkreślając, że stopień winy oskarżonych jest znaczny, a zwłaszcza gdy chodzi o przypisane im przestępstwa rozboju i ich skutki.

W tym miejscu nadmienić tylko wypada, że wyniku pobicia przez oskarżonych pokrzywdzony J. D. (1) doznał złamania 6-ciu żeber, urazu głowy ze złamaniem nosa, skutkiem czego przez 13 dni przebywał w szpitalu (k. 381). Również pokrzywdzony A. B. (1) w wyniku pobicia przez oskarżonych doznał szeregu obrażeń ciała w postaci podbiegnięć krwawych, otarć naskórka oraz obrzęków na głowie, twarzy, klatce piersiowej, kończynie górnej lewej i kończynie dolnej prawej, w związku z czym przez ok. 12 godzin przebywał na obserwacji w szpitalu (k.315).

Nadto trzeba podkreślić, że oskarżeni nie tylko naruszali obowiązujące normy prawne, ale też rażąco zlekceważyli zasady współżycia społecznego, naruszając mir domowy pokrzywdzonych i wyważając drzwi do ich mieszkań w późnych godzinach wieczornych celem dokonania rabunku mienia.

Sąd I instancji, inaczej niż wywodzi to apelujący, miał na uwadze fakt, że oskarżony K. M. (1) nie był dotychczas karany, co znalazło wyraz w wymierzeniu mu kar jednostkowych w dolnej wysokości ustawowego zagrożenia, a także w wymiarze kary łącznej. Okoliczność, że oskarżony jest osobą młodą - w chwili czynu miał 21 lat i dotychczas nie wkroczył w konflikt z prawem, nie może być jednak poczytywana jako szczególna okoliczność łagodząca, przemawiająca za innym ukształtowaniem wymierzonych mu kar, zważywszy że w przeciągu 4 dni dopuścił się czterech przestępstw, w tym dwóch rozbojów.

Sąd Okręgowy trafnie także podkreślił, że okolicznością obciążającą oskarżonego P. P. (1) jest jego uprzednia, dwukrotna karalność (był karany za przestępstwa z art.281kk i z art. 278§1kk). Wypada zauważyć, że obecnie przypisanych czynów oskarżony dopuścił się w niecałe trzy miesiące po skazaniu go wyrokiem z dnia 26 września 2012r. za przestępstwo podobne, tj. z art.281 kk. Powyższe dowodzi, że jest sprawcą niepoprawnym, lekceważącym zarówno porządek prawny, jak i zapadłe wobec niego wyroki.

W tej sytuacji inne okoliczności, jak postuluje to obrońca, m.in. wyrażona przez oskarżonego P. P. (1) skrucha i żal, żadną miarą nie mogą wpłynąć na złagodzenie wymierzonych mu kar, zwłaszcza że i tak są to kary orzeczone w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

Natomiast kuriozalne i zupełnie niezrozumiałe jest stanowisko obrońcy oskarżonego P. P. (1), że jako okoliczności łagodzące powinny być potraktowane fakty odzyskania przez pokrzywdzonego J. D. (1) utraconych przedmiotów czy naprawienia szkody przez ubezpieczyciela pokrzywdzonemu Z. B. (1) skoro w żaden sposób nie przyczynił się do tego oskarżony. Przypomnieć należy, że J. D. (1) odzyskał komputer, bo P. P. (1), w trakcie ucieczki, rzucił nim w goniącego go policjanta, a pozostałe przedmioty, w tym pieniądze, policjanci zabezpieczyli podczas zatrzymania oskarżonych.

Nietrafne też jest stanowisko obrońcy oskarżonego P. P. (1), że czyn z pkt. IV, z uwagi na wysokość szkody, winien być zakwalifikowany jako wypadek mniejszej wagi, bo nie tylko wysokość szkody, w niniejszej sprawie, decyduje o kwalifikacji prawnej czynu, a całokształt okoliczności przedmiotowo- podmiotowych zdarzenia.

Konkludując, zdaniem Sądu Apelacyjnego, wymierzone oskarżonym kary jednostkowe, jak i kary łączne, są karami adekwatnymi do stopnia ich zawinienia i szkodliwości społecznej czynów, które popełnili.

Dlatego też Sąd Apelacyjny, uznając wyrok sądu I instancji za prawidłowy i sprawiedliwy, utrzymał go w mocy.

O kosztach obrony z urzędu rozstrzygnięto na podstawie § 14 ust.2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. (Dz.U. Nr 163, poz.1348 z późn. zm.).

Zważywszy, że oskarżeni nie posiadają żadnego majątku ani źródeł dochodu, w oparciu o przepis art. 624 §1 kpk, zwolniono ich od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

BH/bm